

De gesprekken met God

Neale Donald Walsch

De gesprekken met God

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

KOSMOS

www.kosmosuitgevers.nl

Informatie over de boeken en activiteiten van Neale Donald Walsch:

www.nealedonaldwalsch.com.

In Nederland: www.gesprekmetgod.nl

Zevende druk, 2013

Oorspronkelijke titel: *Conversations with God: An Uncommon Dialogue*;

Conversations with God: An Uncommon Dialogue Book 2;

Conversations with God: An Uncommon Dialogue, Book 3.

Uitgegeven in samenwerking met Hampton Roads Publishing Company, Inc.

© 1995, 1997, 1998 Neale Donald Walsch

© 2007/2013 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Vertaling: Ruud van der Helm

Omslagontwerp: ssss & orchestra

Vormgeving: Ontwerpbij

ISBN 978 90 215 5532 4

ISBN e-book 978 90 215 5565 2

NUR 728

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Een ongewoon gesprek met God

Het boek dat uw leven verandert!

Voor

ANNE M. WALSCH

Die mij niet alleen leerde dat God bestaat,
maar ook mijn geest opende voor de wonderlijke waarheid
dat God mijn beste vriend is;
en die veel meer dan een moeder voor mij was,
zij gaf in mij geboorte
aan een verlangen naar en liefde voor God,
en alles wat goed is.
Ma was
mijn eerste ontmoeting
met een engel.

En voor

ALEX M. WALSCH

Die mij mijn hele leven lang altijd vertelde:
'Dat is een koud kunstje,'
'Nee heb je en ja kun je krijgen,'
'Geluk kun je alleen zelf vinden,'
en
'Er is meer waar dat vandaan kwam.'
Pa was
mijn eerste ervaring
met onbevreesdheid.

Inleiding

Je staat op het punt een buitengewone ervaring mee te maken. Je staat op het punt een gesprek met God te voeren. Ja, ja, ik weet het... dat is onmogelijk. Je denkt waarschijnlijk (of hebt geleerd te denken) dat zoiets niet mogelijk is. Je kunt tegen God praten, natuurlijk, maar niet met God een gesprek voeren. Ik bedoel, God zal niet terugspreeken, toch? Tenminste, niet in de vorm van een gewoon, alledaags soort gesprek!

Zo dacht ik er eerst ook over. Maar toen overkwam mij dit boek. En dat bedoel ik letterlijk. Dit boek is niet *door* mij geschreven, het overkwam mij. En terwijl je leest, zal het jou ook overkomen, *want wij worden allen naar die waarheid geleid waarvoor we openstaan*.

Mijn leven was waarschijnlijk een stuk gemakkelijker geweest als ik dit alles voor mij had gehouden. Toch was dat niet de reden waarom mij dit is overkomen. En welk ongemak het boek mij ook zal opleveren (zoals van heiligschennis te worden beticht, een oplichter of hypocriet te worden genoemd omdat ik voorheen niet naar deze waarheden heb geleefd, of – erger nog – een heilige te worden genoemd), ik kan niets doen om het proces nu nog te stoppen. Ik wens dat ook niet. Ik heb de mogelijkheid gehad van dit alles afstand te doen, maar ik heb daarvan afgezien. Ik heb besloten vast te houden aan wat mijn instinct mij over deze stof vertelt, eerder dan aan wat de wereld mij erover zal vertellen.

Mijn instinct vertelt mij dat dit boek geen onzin is, noch het overspannen relaas van een gefrustreerde spirituele verbeelding of eenvoudigweg de zelfrechtvaardiging van een man die een misleid leven wenst te verdedigen. O, ik heb aan al deze zaken gedacht, aan ieder ding. Daarom heb ik een paar mensen dit boek al in de manuscriptversie laten lezen. Zij werden erdoor geraakt. En zij huilden. En zij lachten om de vreugde en de humor ervan. En hun leven, zeiden zij, werd erdoor veranderd. Zij stonden aan de grond genageld. Zij voelden zich gesterkt.

Velen zeiden dat ze erdoor veranderd waren.

Toen wist ik dat dit boek voor iedereen was bestemd en dat het *moest* worden gepubliceerd, want het is een prachtig geschenk voor iedereen die werkelijk om de grote vragen van het leven geeft en antwoor-

den verlangt, voor iedereen die een zoektocht naar de waarheid is aangegaan, oprecht vanuit het hart, verlangend vanuit de ziel, open van geest. En dat zijn wij in feite bijna allemaal.

Dit boek behandelt de meeste, zo niet alle vragen die wij ooit hebben gesteld over leven en liefde, over doel en functie daarvan, mensen en relaties, goed en kwaad, schuld en zonde, vergeving en verlossing, het pad naar God en de weg naar de hel... alles. Het bespreekt zonder omwegen seks, macht, geld, kinderen, huwelijk, scheiding, leven, werk, gezondheid, het hiernamaals, het verleden... alles. Het onderzoekt oorlog en vrede, kennis en onwetendheid, geven en nemen, vreugde en zorgen. Het kijkt naar het concrete en het abstracte, het zichtbare en het onzichtbare, de waarheid en de onwaarheid.

Je zou kunnen zeggen dat dit boek Gods laatste woord over de stand van zaken is, al zullen sommigen daar moeite mee hebben, met name zij die denken dat God tweeduizend jaar geleden is gestopt met praten, of dat hij sindsdien alleen nog heeft gecommuniceerd via heilige mannen en vrouwen, of met iemand die dertig jaar (eredivisie), twintig jaar (eerste divisie) of minstens tien jaar (zaterdag-amateurs) heeft gemediteerd. (Ik val onder geen van bovengenoemde categorieën.)

De waarheid is dat God met iedereen praat. De goeden en de slechten. De heilige en de schelm. En ongetwijfeld met ons allen daartussen in. Neem jezelf bijvoorbeeld. God is in jouw leven op talloze wijzen tot je gekomen en dit is er een van. Hoe vaak heb je niet de oude beginregel gehoord: als de student er klaar voor is, zal de leraar aan hem verschijnen? Dit boek is onze leraar.

Al kort nadat deze stof mij begon te overkomen, wist ik dat ik met God sprak. Direct, persoonlijk. Onweerlegbaar. En dat God mijn vragen beantwoordde in directe verhouding tot mijn begripsvermogen. Dat wil zeggen, ik ontving antwoord op een manier en in een taal, waarvan God wist dat ik ze kon begrijpen. Dit verklaart goeddeels de informele stijl van dit schrijven en bij gelegenheid de verwijzingen naar materiaal uit andere bronnen of eerdere ervaringen uit mijn leven. Ik weet nu dat alles wat mij ooit in mijn leven is overkomen, tot mij is gekomen van God, en dat werd nu samengetrokken, samengebond, in een magnifiek, volledig antwoord op elke vraag die ik ooit heb gehad.

Geleidelijk aan besepte ik dat er een boek ontstond, een boek dat voor publicatie was bestemd. Mij werd specifiek verteld tegen het eind van de dialoog (in februari 1993) dat er drie boeken zouden ontstaan van paaszon­dag tot paaszon­dag in drie opeenvolgende jaren. Daarvan:

1. zou het eerste boek hoofdzakelijk persoonlijke onderwerpen behan-

delen, gefocust op de uitdagingen en mogelijkheden binnen het leven van een individu;

2. zou het tweede boek meer globale onderwerpen op geopolitiek en metafysisch niveau behandelen, zoals de uitdaging waarvoor onze wereld staat;

3. zou het derde boek de universele waarheden van de hoogste orde behandelen, en de uitdagingen en mogelijkheden van de ziel.

Dit is het eerste van de drie boeken, voltooid in februari 1993. Voor de duidelijkheid wil ik benadrukken dat ik bij het met de hand uitschrijven van deze dialoog, die woorden en zinnen heb geaccentueerd of tussen aanhalingstekens geplaatst, die op mij bijzondere indruk maakten, alsof God ze uitriep.

Tot slot wil ik opmerken dat ik – nadat ik de wijsheid van dit werk talloze malen heb herlezen – mij in zekere zin schaam voor het leven dat ik heb geleid, voor de vergissingen en verkeerde daden waaraan ik mij herhaaldelijk schuldig heb gemaakt, voor het schandelijke gedrag en bepaalde keuzes en beslissingen waarvan ik overtuigd ben dat anderen ze als pijnlijk en onvergeeflijk hebben ervaren. Hoewel ik er diep berouw over voel dat dit ging ten koste van de pijn van anderen, ben ik onuitsprekelijk dankbaar voor alles wat ik heb geleerd; ik heb ontdekt dat ik nog steeds leren moet, juist vanwege de mensen in mijn leven. Ik bied iedereen mijn verontschuldiging aan voor de traagheid van mijn leren. Niettemin word ik door God aangemoedigd mijzelf vergeving te schenken voor mijn falen en niet in vrees en schuld te leven, maar om altijd te proberen – te blijven proberen – in het licht van een grotere visie te leven.

Ik weet dat God dat voor ons allen wenst.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Kerstmis 1994

1

In het voorjaar van 1992 – het was rond Pasen, meen ik mij te herinneren – deed een buitengewoon fenomeen zijn intrede in mijn leven. God begon met jou te praten. Via mij.

Laat me het uitleggen.

Ik was bijzonder ongelukkig in die tijd, persoonlijk, beroepshalve en emotioneel; mijn leven leek op alle niveaus mislukt. Aangezien ik al jarenlang de gewoonte had mijn gedachten in brieven vast te leggen (die ik gewoonlijk nooit verzond), nam ik mijn vertrouwde gele notitieblok ter hand en besloot mijn gevoelens voor zich te laten spreken. In plaats van de brief aan een persoon te richten van wie ik meende dat hij mij tot slachtoffer had gemaakt, dacht ik dat ik mij deze keer beter direct tot de bron kon richten, direct tot de grootste offeraar van allemaal. Ik besloot een brief aan God te schrijven.

Het werd een emotionele brief vol zelfmedelijden, vol verwarring, verdraaiingen en veroordelingen. En met een reeks boze vragen.

Waarom liep mijn leven niet op rolletjes? Wat moest ik doen om het zover te krijgen? Waarom vond ik geen geluk in relaties? Zou ik dan nooit voldoende geld gaan verdienen? En ten slotte, het meest dramatische: Wat had ik gedaan om aan deze voortdurende worsteling te worden blootgesteld?

Toen ik de laatste van mijn verbitterde, onbeantwoorbare vragen opschreef en mijn pen wilde neerleggen, bleef mijn hand tot mijn verrassing boven het papier hangen alsof een onzichtbare kracht haar daar hield. Plotseling begon de pen als vanzelf te bewegen. Ik wist absoluut niet wat ik ging schrijven, maar er leek zich een idee te vormen, zodat ik besloot verder te gaan. Op het papier verscheen:

Wil je werkelijk een antwoord op al deze vragen of lucht je gewoon je hart?

Ik knipperde met mijn ogen... en toen vond mijn geest een antwoord. Ook dat schreef ik op.

Beide. Ik lucht mijn hart, zeker, maar als er een antwoord is op deze vragen, dan zou ik er door de hel voor gaan ze te horen!

Je gaat voor een boel dingen *door de hel*, maar zou het niet prettiger zijn *door de hemel* te gaan?

En ik schreef op: wat heeft dit te betekenen?

Voor ik het doorhad, was ik een gesprek begonnen... en ik was niet zozeer aan het schrijven als wel een dictee aan het opnemen.

Dit dictee zou drie jaar doorgaan en gedurende die tijd wist ik niet waarheen het zou leiden. De antwoorden op de vragen die ik aan het papier toevertrouwde, kwamen nooit voordat ik de hele vraag had opgeschreven en mijn eigen gedachten terzijde had geschoven. Vaak kwamen de antwoorden sneller dan ik kon schrijven en ik merkte dat ik ze neerkrabbelde om het tempo bij te kunnen houden. Als ik verward raakte of het gevoel kreeg dat de woorden ergens anders vandaan kwamen, legde ik de pen neer en liep weg van de dialoog, tot ik me weer geïnspireerd voelde – sorry, maar dat is het enige woord dat werkelijk van toepassing is – om terug te keren naar mijn gele notitieblok en weer begon te schrijven.

Deze gesprekken duren nog steeds voort terwijl ik dit schrijf. Veel ervan is te vinden op de bladzijden hierna... bladzijden die een verbazingwekkende dialoog bevatten die ik eerst niet geloofde, daarna als van persoonlijke waarde beschouwde, maar waarvan ik nu begrijp dat hij niet alleen voor mij was bestemd. Hij is voor jou bestemd en voor iedereen die zich over deze stof heeft gebogen. Want mijn vragen zijn jouw vragen.

Ik wil dat je zo spoedig mogelijk bij deze dialoog betrokken raakt, omdat niet mijn verhaal werkelijk van belang is, maar dat van jou. Het is jouw leven dat je hier heeft gebracht. Het is jouw persoonlijke ervaring waarvoor deze stof betekenis heeft. Anders zou je hier niet zijn, op dit moment.

Laten wij de dialoog daarom nu beginnen met een vraag die ik al heel lang stelde: hoe spreekt God en tot wie? Toen ik deze vraag stelde, kreeg ik het volgende antwoord:

Ik spreek tot iedereen. Het is niet zozeer de vraag met wie ik spreek, maar wie er naar Mij luistert.

Geïntrigeerd vroeg ik God verder over dit onderwerp uit te weiden. God zei:

Laten we allereerst het woord *spreken* vervangen door *communiceren*. Dat is een veel beter woord, veel rijker en veel gepaster. Wanneer wij met elkaar proberen te spreken – Ik tegen jou, jij tegen Mij – worden we onmiddellijk beperkt door de ongelooflijke begrenzing van woorden. Daarom communiceer Ik niet alleen met woorden. In feite doe Ik dat zelfs zelden. Mijn meest gebruikelijke wijze van communicatie is door het gevoel.

Het gevoel is de taal van de ziel.

Indien je wilt weten wat waar is voor jou, kijk dan hoe je erover voelt.

Gevoelens zijn soms moeilijk te herkennen, en vaak zelfs nog moeilijker te erkennen. Toch ligt in het diepst van je gevoel je hoogste waarheid verscholen.

De truc is tot die gevoelens door te dringen. Ik laat je zien hoe. Nogmaals: als je dat wenst.

Ik vertelde God dat ik dat wenste, maar dat ik nu op dit moment liever een volledig en uitgebreid antwoord had op mijn eerste vraag. God zei het volgende:

Ik communiceer ook door *gedachten*. Gedachten en gevoelens zijn niet hetzelfde, hoewel ze op hetzelfde moment kunnen voorkomen. Als Ik door gedachten communiceer, bedien Ik Mij vaak van voorstellingen en beelden. Daarom zijn gedachten vaak effectiever als gereedschap voor communicatie dan woorden alleen.

Behalve gevoelens en gedachten gebruik Ik ook *ervaring* als middel voor geslaagde communicatie.

En tot slot, wanneer gevoelens, gedachten en ervaring alle falen, gebruik Ik *woorden*. Woorden zijn echt het minst effectieve middel om iets over te dragen. Zij staan het meest open voor misinterpretatie en worden het vaakst verkeerd begrepen.

En waardoor komt dat? Dat komt door wat woorden *zijn*. Woorden geven slechts uiting aan iets, het zijn geluiden die staan voor gevoelens, gedachten en ervaringen. Het zijn symbolen. Tekens. Insignes. Zij zijn niet *de* waarheid, niet het werkelijke ding. Woorden kunnen je helpen iets te begrijpen. Ervaringen staan je toe iets te weten. Maar er zijn sommige dingen die je niet kunt ervaren. Daarom heb Ik je ander gereedschap voor kennis gegeven, zoals emoties en gedachten.

De grote ironie in dezen is nu dat je zoveel belang hecht aan het woord van God, en zo weinig aan ervaring.

In feite hecht je zo weinig waarde aan ervaring dat wanneer je ervaring van God verschilt van wat je over God hebt *gehoord*, je automatisch *de ervaring de rug toekeert* en je *de woorden toe-eigent*, terwijl het juist andersom zou moeten zijn.

Je ervaring en je gevoelens over een ding vertegenwoordigen wat je feitelijk en intuïtief over die zaak weet. Woorden kunnen hooguit *symboliseren* wat je weet en kunnen die kennis vaak ook *door de war halen*.

Dit zijn dus de middelen waarmee ik communiceer, maar niet de methodes, aangezien niet alle gevoelens, gedachten, ervaringen of woorden van Mij afkomstig zijn.

Veel woorden zijn door anderen in Mijn naam uitgesproken. Veel gedachten en veel gevoelens zijn uitgegaan van zaken die niet rechtstreeks door Mij zijn geschapen. Veel ervaringen zijn hieruit voortgekomen.

Het gaat erom over inzicht te beschikken. Het probleem is het verschil te weten tussen boodschappen van God en informatie die van andere bronnen afkomstig is. Dit onderscheid is eenvoudig te maken als je uitgaat van de volgende basisregel:

Van Mij is altijd je hoogste gedachte, je helderste woord, je grootste gevoel. Al het mindere is afkomstig van een andere bron.

Nu wordt de taak onderscheid te maken eenvoudiger, omdat het zelfs voor een beginnende leerling niet moeilijk zal zijn het hoogste, helderste en grootste te herkennen.

Niettemin geef ik je deze richtlijnen:

De hoogste gedachte is altijd die gedachte die vreugde bevat. De helderste woorden zijn die woorden die waarheid bevatten. Het grootste gevoel is dat gevoel dat je liefde noemt.

Vreugde, waarheid, liefde.

Deze drie zijn uitwisselbaar en de een leidt altijd naar de ander. Het doet er niet toe in welke volgorde ze worden geplaatst.

Nu wij met deze richtlijnen hebben vastgesteld welke boodschappen van Mij zijn en welke van een andere bron komen, staat alleen de vraag nog open of er aandacht wordt besteed aan Mijn boodschappen.

Aan de meeste van Mijn boodschappen wordt geen aandacht gegeven. Voor sommige geldt dat ze te mooi lijken om waar te zijn. Voor andere dat ze moeilijk na te volgen zijn. Vele worden gewoonweg verkeerd begrepen. De meeste worden echter niet eens ontvangen.

Mijn krachtigste boodschapper is ervaring, en zelfs die negeer je. *Vooral* die negeer je.

De wereld zou zich niet in zijn huidige toestand bevinden als je eenvoudigweg naar je ervaring had geluisterd. Het feit dat je *niet* naar je ervaring luistert, heeft ertoe geleid dat je alles steeds opnieuw beleeft, keer op keer. Want Mijn streven zal niet worden gedwarsboemd en evenmin kan Mijn wil worden genegeerd. Je *zult* de boodschap ontvangen. Vroeg of laat.

Ik zal je echter niet dwingen. Ik zal nooit dwang uitoefenen. Want Ik heb je een vrije wil geschonken – het vermogen te doen wat je wilt – en Ik zal dat nooit van je afpakken, nooit.

En daarom ga Ik door met jou dezelfde boodschappen steeds weer opnieuw te sturen, door de eeuwen heen, in welke uithoek van het universum je je ook bevindt. Tot in de eeuwigheid zal Ik Mijn boodschappen sturen, tot je ze hebt ontvangen en eigen hebt gemaakt, tot je ze als je eigendom beschouwt.

Mijn boodschappen zullen in honderd verschillende vormen komen, op duizend momenten, over miljoenen jaren. Als je oprecht luistert, kun je ze niet missen. Je kunt ze niet negeren als je ze één keer waarlijk hebt gehoord. Aldus begint onze communicatie in alle ernst. Want in het verleden heb jij alleen *tegen* Mij gesproken, tot Mij gebeden, een wit voetje bij Mij willen halen, Mij gesmeekt. Maar nu kan Ik terugspreek, zoals Ik nu met jou spreek.

Hoe weet ik dat ik nu met God communiceer? Hoe weet ik dat dit niet mijn eigen verbeelding is?

Wat is het verschil? Begrijp je dan niet dat Ik even gemakkelijk via jouw verbeelding kan werken als via wat dan ook? Ik zal je exact de juiste gedachten, woorden of gevoelens toedienen, op welk moment ook, precies passend bij het doel voor ogen, gebruikmakend van een of meerdere middelen.

Je zult weten dat deze woorden van Mij afkomstig zijn omdat jij, volgens je eigen woorden, nog nooit zo helder hebt gesproken. Als je je al duidelijk over deze vragen had uitgesproken, dan zou je ze ook niet stellen.

Met wie communiceert God? Kiest hij daarvoor bijzondere mensen uit? Of bijzondere momenten?

Alle mensen zijn bijzonder, en alle momenten zijn perfect. Geen enkel persoon of moment is meer bijzonder dan een ander. Veel

mensen kiezen ervoor te geloven dat God alleen op een bijzondere wijze met bijzondere mensen communiceert. Hierdoor voelt de grote massa zich niet verantwoordelijk om naar Mijn boodschap te luisteren, laat staan haar te *ontvangen* (dat is een andere zaak). Het staat hun toe de woorden van iemand anders in de plaats te stellen voor al het andere. Je *hoeft* dan niet naar Mij te luisteren, omdat je besloten hebt dat anderen al van Mij over ieder onderwerp hebben gehoord en jij alleen maar naar *hen* hoeft te luisteren.

Door te luisteren naar wat *andere* mensen denken, hoorden zij Mij zeggen: *Jij hoeft zelf niet te denken*.

Dit is de belangrijkste reden waarom mensen zich van Mijn boodschap afkeren op een persoonlijk niveau. Indien je erkent dat je Mijn boodschappen *direct* ontvangt, dan ben je er verantwoordelijk voor ze te interpreteren. Het is veel veiliger en gemakkelijker de interpretatie van anderen te aanvaarden (zelfs als die tweeduizend jaar geleden leefden) dan te proberen de boodschap te interpreteren die je wellicht op dit moment, in het hier en nu, ontvangt.

Toch nodig Ik je uit tot een nieuwe vorm van communicatie met God. Een communicatie *van twee kanten*. In waarheid, jij hebt Mij uitgenodigd. Want Ik kom tot je, in deze vorm, *als reactie op jouw roepen*.

Waarom lijken sommige mensen, Christus bijvoorbeeld, beter met U te kunnen communiceren dan andere?

Omdat sommige mensen bereid zijn werkelijk te luisteren. Zij zijn bereid te horen, zij zijn bereid zich *open* te blijven stellen voor communicatie, zelfs wanneer het beangstigend, gek of zelfs gewoonweg verkeerd lijkt.

Wij moeten naar God luisteren, zelfs wanneer dat wat gezegd wordt verkeerd lijkt?

Vooraf wanneer het verkeerd lijkt. Als je denkt dat je overal gelijk in hebt, wat voor zin heeft het dan met God te praten?

Vooruit, handel maar op basis van alles wat je weet. Maar merk wel op dat jullie dat allemaal al doen sinds het begin der tijden. En zie in welke staat de wereld verkeert. Jullie hebben duidelijk ergens gefaald. Er is zonder meer iets dat jullie niet begrijpen. Dat wat jullie *wel* begrijpen, moet in jullie ogen goed zijn, want met

'goed' geven jullie aan dat je het ergens mee eens bent. Waarin jullie hebben gefaald, zal daarom in eerste instantie 'verkeerd' lijken.

De enige manier om hieruit te komen, is jezelf te vragen: 'Wat gebeurt er indien alles wat ik voor "verkeerd" hield in feite "goed" is?' Iedere goede wetenschapper weet dit. Als iets wat een wetenschapper onderzoekt niet werkt, dan zet hij al zijn uitgangspunten overboord en begint opnieuw. Alle grote ontdekkingen zijn gedaan door een bereidheid, en het talent, om *ongelijk* te durven hebben. En daarover gaat het hier.

Je kunt God pas kennen als je gestopt bent jezelf te vertellen dat je God al kent. Je kunt God pas horen als je stopt te denken dat je Hem al hebt gehoord.

Ik kan jou pas Mijn waarheid vertellen als je stopt Mij jouw waarheid te vertellen.

Maar mijn waarheid over God komt van U.

Wie zegt dat?

Anderen.

Welke anderen?

Leiders. Dominees. Rabbijnen. Priesters. Boeken. De Bijbel, in hemelsnaam!

Dit zijn geen gezaghebbende bronnen.

Werkelijk niet?

Neen.

Maar welke dan wel?

Luister naar je *gevoelens*. Luister naar je hoogste gedachten. Luister naar je ervaring. Wanneer een van deze afwijkt van wat je leraren je vertellen of van wat je leest in boeken, vergeet dan de woorden. *Woorden zijn de minst betrouwbare verspreiders van waarheid.*

Ik wil U zoveel vertellen en vragen. Ik weet niet waar ik moet beginnen.

Bijvoorbeeld, waarom toont U zich niet? Als er werkelijk een God is, en U bent dat, waarom toont U zich dan niet op een wijze die wij allen kunnen begrijpen?

Ik heb dat keer op keer gedaan. Ik doe het nu weer, op dit moment.

Nee, ik bedoel op een manier die onweerlegbaar is, die niet kan worden ontkend.

Zoals?

Door bijvoorbeeld direct hier voor mijn ogen te verschijnen.

Ik doe dat toch op dit moment.

Waar?

Overal waar je kijkt.

Nee, ik bedoel op een onweerlegbare manier. Een manier die niemand kan ontkennen.

En op wat voor manier zou dat dan zijn? In welke vorm of gedaante wens je dat Ik verschijn?

In de vorm of gedaante die U werkelijk hebt.

Dat is onmogelijk, want Ik heb geen vorm of gedaante die jij kunt begrijpen. Ik zou een vorm of gedaante kunnen *aannemen* die jij wellicht begrijpt, maar dan zou iedereen aannemen dat wat zij hebben gezien de enige echte verschijningsvorm van God is, in plaats van een van de vormen of gedaanten van God, een uit vele.

Mensen geloven dat Ik ben zoals zij Mij willen zien, in plaats van wat zij *niet* kunnen zien. Maar Ik ben de grote onzichtbare, en niet degene zoals Ik Mij op ieder willekeurig moment voordoe. In zekere zin ben Ik wat Ik *niet ben*. Het is vanuit dit *niet-zijn* waar Ik uit voortkom en waar Ik altijd naar terugkeer.

Maar wanneer Ik Mij nu in de een of andere vorm voordoe – een

vorm waarin Ik denk dat de mensen Mij kunnen begrijpen – wijzen de mensen Mij die *vorm voor altijd* toe.

En als Ik Mij vervolgens in een andere vorm manifesteer tegenover een ander volk, dan zegt het eerste volk dat Ik niet aan het tweede ben verschenen, omdat Ik er anders uitzag en andere dingen zei. Hoe zou Ik het dan kunnen zijn geweest?

Je ziet, het maakt niet uit in welke vorm of op welke manier Ik Mijzelf openbaar; *welke* manier Ik ook kies, *welke* vorm ook, *geen enkele* is onweerlegbaar.

Maar als U iets zou doen dat de waarheid omtrent U boven alle twijfel en vragen vaststelt?

Dan nog zouden er mensen zijn die beweren dat het het werk van de duivel is of gewoon iemands verbeelding. Of iedere andere oorzaak behalve Ik.

Indien Ik Mijzelf openbaar als de almachtige God, de koning van hemel en aarde, en bergen verplaats om dit te bewijzen, dan nog zouden sommigen zeggen: Het moet Satan zijn geweest!

En zo moet het ook zijn. Want God openbaart zijn eigen godheid niet tegenover zichzelf door uiterlijke waarneming, maar door innerlijke ervaring. En wanneer de innerlijke ervaring Gods eigen godheid heeft geopenbaard, is uiterlijke waarneming overbodig. En indien uiterlijke waarneming noodzakelijk is, is innerlijke ervaring onmogelijk.

Indien nu openbaring wordt verlangd, zal dit niet gebeuren. Het stellen van de vraag drukt uit dat er iets ontbreekt, dat niets van God nu wordt geopenbaard. Een dergelijke uitdrukking brengt de ervaring voort. Want je gedachten over iets zijn *creatief*, je woorden zijn *productief* en je gedachten en je woorden samen zijn uitzonderlijk *effectief* in het geboorte doen geven aan jouw werkelijkheid. Daarom zul je ervaren dat God *niet nu* wordt *geopenbaard*, want als God bestaat, zou je God niet *vragen* om te zijn.

Betekent dit dat ik niet kan vragen wat ik maar wens? Zegt U nu dat om iets bidden het in feite van ons wegduwt?

Deze vraag wordt al sinds mensenheugenis gesteld en is elke keer ook beantwoord. Toch hebben jullie het antwoord niet gehoord of willen jullie het niet geloven.

De vraag wordt in de woorden en de taal van vandaag de dag als volgt opnieuw beantwoord:

Je zult niet krijgen waarnaar je vraagt en evenmin kun je alles hebben wat je wilt. Dit komt doordat je specifieke verzoek een uitdrukking van gebrek is; wanneer je zegt dat je iets verlangt, geeft dat in feite alleen uitdrukking aan dat gevoel, verlangen, binnen jouw werkelijkheid.

Het juiste gebed is dan ook nooit een smeekbede maar een dankgebed.

Wanneer je God vooruit bedankt voor iets wat je verlangt te ervaren in jouw werkelijkheid, bevestig je eigenlijk dat het al bestaat... *in feite*. Dankbaarheid is de meest krachtige uitdrukking tegenover God; een bevestiging dat, zelfs voordat je vraagt, Ik al geantwoord heb.

Verzoek daarom nooit om iets, maar *spreek je waardering uit*.

Maar wat als ik op voorhand God dankbaar ben voor iets en dat gebeurt niet? Dat zou tot teleurstelling en verbittering kunnen leiden.

Dankbaarheid kan niet worden gebruikt als een middel om God te *manipuleren*, als een *techniek* waarmee je het universum voor de gek houdt. Je kunt niet tegen jezelf liegen. Je geest kent de waarheid van je gedachten. Indien je zegt: 'Bedankt God voor dit en dat', ondertussen steeds duidelijk beseffend dat het in je huidige werkelijkheid *niet* bestaat, dan kun je niet van God verwachten om *minder* duidelijk te zijn en dat voor je te realiseren.

God weet wat jij weet, en wat jij weet is dat wat zich voordoet als jouw werkelijkheid.

Maar hoe kan ik dankbaar zijn voor iets waarvan ik weet dat het er niet is?

Geloof. Al heb je maar het geloof van een mosterdzaadje, dan kun je bergen verplaatsen. Je zult weten dat het er is, doordat Ik zeg dat het er is; omdat Ik dat heb gezegd, zelfs nog voordat jij het hebt gevraagd, zal Ik geantwoord hebben; omdat Ik zei, en tegen jou op elke voorstelbare wijze heb gezegd, door elke leraar die je maar kunt noemen, dat wat je ook maar kiest, zal zijn, als je het kiest in Mijn naam.

Toch zeggen veel mensen dat hun gebeden niet zijn verhoord.

Geen enkel gebed – en een gebed is niet meer dan een uitgesproken verklaring van *wat* zo is – wordt niet verhoord. Ieder gebed – iedere gedachte, iedere verklaring, ieder gevoel – is creatief. Tot de hoogte waarop het hartgrondig als waarheid wordt beschouwd, zal het zichtbaar worden gemaakt in jouw werkelijkheid.

Wanneer er wordt gezegd dat een gebed niet verhoord is, is in werkelijkheid de meest hartgrondig beleden gedachte *werkzaam* geworden. Maar wat je moet weten – en hier zit het geheim – is dat altijd de gedachte achter de gedachte de overheersende gedachte is. Je zou het ook *de ondersteunende gedachte* kunnen noemen.

Als je dus bedelt en smeekt, lijkt de kans veel kleiner dat je zult ervaren wat je denkt te kiezen, aangezien de ondersteunende gedachte achter elke smeekbede is dat je *nu* niet bezit wat je verlangt. *Die ondersteunende gedachte wordt dan jouw werkelijkheid.*

De enige ondersteunende gedachte die deze gedachte teniet kan doen, is de in geloof aanvaarde gedachte dat God alles zal geven waarnaar gevraagd wordt, *zonder mankeren*. Sommige mensen bezitten zo'n geloof, maar het zijn er maar weinig.

Het bidden wordt een stuk gemakkelijker wanneer je – in plaats van te moeten geloven dat God op elk verzoek ja zal antwoorden – intuïtief begrijpt dat het verzoek zelf *niet* noodzakelijk is. *Het gebed is dan een dankzegging. Het is absoluut geen verzoek, maar een uitdrukking van dankbaarheid voor wat zo is.*

Wanneer je zegt dat een gebed een verklaring is van wat zo is, zeg je dan dat God niets doet, dat alles dat na een gebed gebeurt het gevolg is van de handeling van het gebed?

Als je gelooft dat God een soort almachtig wezen is dat alle gebeden hoort, 'ja' zegt tegen sommigen, 'nee' tegen anderen en 'misschien, maar niet nu' tegen de rest, dan heb je het mis. Volgens welke vuistregels zou God moeten beslissen?

Als je gelooft dat God *de schepper en de beslisser is van alles* in je leven, dan vergis je je.

God is *de waarnemer*, niet de schepper. En God staat klaar om je te helpen je leven te leiden, maar niet op de manier waarop je dat zou verwachten.

Het is niet Gods opdracht de omstandigheden of voorwaarden van jouw leven te scheppen of te vernietigen. God schiep jou naar het

beeld en de gelijkenis van God. *Jij* hebt de rest geschapen door de macht die God jou heeft gegeven. God schiep het levensproces en het leven zelf zoals *jij* dat kent. Niettemin heeft God jou de vrije keuze gegeven met je leven te doen wat *jij* wilt.

In die zin *is jouw wil voor jou Gods wil voor jou*.

Jij leeft jouw leven op de manier zoals *jij* wilt en *Ik heb daar geen voorkeur bij*.

Dit is de grote illusie waarmee *jij* je bezighoudt: dat God op de een of andere wijze *erom geeft* wat *jij* doet.

Ik geef er *niet* om wat je doet, misschien valt je dat zwaar om te horen. Maar geef *jij* erom wat je kinderen doen wanneer je ze buiten laat spelen? Doet het voor jou ertoe of ze tikkertje spelen, verstoppertje of doen-alsof? Nee, dat maakt je niet uit, omdat je weet dat ze volkomen veilig zijn. *Jij* hebt ze in een omgeving geplaatst die je vriendelijk en volkomen oké acht.

Natuurlijk hoop je altijd dat ze zich geen *pijn* zullen *doen*. En als dat toch gebeurt, sta je klaar om ze te helpen, om ze te verplegen, om ze te helpen zich weer veilig en gelukkig te voelen, zodat ze weer naar buiten kunnen gaan om te spelen. Maar of ze nu ervoor kiezen verstoppertje of tikkertje te spelen, dat doet voor jou een volgende keer evenmin terzake.

Je vertelt hun natuurlijk welke spelletjes gevaarlijk zijn om te spelen. Maar je kunt je kinderen er niet van weerhouden gevaarlijke dingen te doen. Niet altijd. Niet tot het eind der tijden. Niet voor elk moment vanaf nu tot aan de dood. Een wijze ouder weet dat. Maar die ouder blijft wel altijd betrokken bij de *uitkomst*. Deze dichotomie – niet al te veel geven om het proces, maar wel een uitgesproken betrokkenheid bij het resultaat – beschrijft het best de goddelijke dichotomie.

Nochtans geeft God in zekere zin zelfs niet om de *uitkomst*. Niet om de *uiteindelijke uitkomst*. Dit omdat de uiteindelijke uitkomst vaststaat.

En dit is de tweede grote illusie van de mens: dat de *uitkomst* van het leven onzeker is.

De twijfel over de *uiteindelijke uitkomst* heeft je grootste vijand geschapen: angst. Want als je de *uitkomst* betwijfelt, dan betwijfel je ook de Schepper, dan *betwijfel je God*. En als je God betwijfelt, *moet* je je hele leven in angst en schuld doorbrengen.

Hoe kun je je ooit ontspannen als je Gods bedoelingen betwijfelt, net als Gods vermogen om de *uiteindelijke uitkomst* te realiseren? Hoe kun je dan ooit werkelijk vrede vinden?